

**Ἡ ἐκκλησιὰ λευκοντυμένη, | ἕνας παπᾶς ἀργοσημαίνει*
 θ' ἄν. 105. Καὶ ἀμτβ. σημαίνω ἀργά: Ποίημ.

Μετὰ μέρα τὸ σήμαντρον ἀργοσημαίνει,
 ἀκούεται 'ς τὸ δρόμο ἡραλμοῦδία
 θ' ἄν. 170.

***ἀργόσης** ἐπίθ. ἀργόσης Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργός.

Ὁ βραδὺς εἰς τὰς ἐργασίας του, νωθρὸς ἔνθ' ἄν.: *Πολλὰ*
ἀργόσης ἄνθρωπος ἔν' Χαλδ. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ.
ἀργοκίνητος.

ἀργοσκάβω, ἰδ. ἀργο-

ἀργοσιτάζω, ἰδ. ἀργο-

ἀργοσταλάζω, ἰδ. ἀργο-

ἀργοστάλαχτος, ἰδ. ἀργο-

ἀργοστέκομαι, ἰδ. ἀργο-

***ἀργοστοιβάζω**, ἀργειοστοιβάζω Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀργὰ καὶ τοῦ ρ. στοιβάζω.

Στοιβάζω βραδέως: Γνωμ. Ἀργειοστοίβαζε καὶ γοργονέθε
 (πρέπει νὰ στοιβάξῃ τις βραδέως, ἀλλὰ νὰ νήθῃ ταχέως).

ἀργοστολίζω, ἰδ. ἀργο-

ἀργοστολίστος ἐπίθ. ΑΠαπαδιαμ. Πασχαλ. διηγ. 73
 —Λεξ. Αἰν. ἀργονστόλ'στους Μακεδ. (Βλάστ. Καταφύγ.
 κ.ά.) Θηλ. ἀργοστολίστρα. Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀργοστολίζομαι, δι' ὃ ἰδ. ἀργοστολίζω.

1) Ὁ βραδέως στολιζόμενος, ὁ βραδύνων εἰς τὸν καλ-
 λωπισμὸν τοῦ Ἡπ. Μακεδ. (Βλάστ.) —Λεξ. Αἰν. 2) Ὁ
 βραδὺς περὶ τὰς κινήσεις καὶ τὰς πράξεις ἐν γένει, βρα-
 δυκίνητος Μακεδ. (Καταφύγ. κ.ά.) —ΑΠαπαδιαμ. ἔνθ' ἄν.
 «Ἡλπιζεν ἐν τούτοις ἀκόμη ὅτι ὁ μπάριμπα Κωνσταντὸς
 θὰ ἤρχετο, ἀργοστολίστος ἦτο πάντοτε, τὸν ἤξερεν» ΑΠαπα-
 διαμ. ἔνθ' ἄν. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἀργοκίνητος.

ἀργόσυρτος ἐπίθ. ΓΒλαχογιάνν. Μεγάλ. χρόν. 98.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἀργὸς καὶ συρτός.

Βραδύς: Ἀργόσυρτο βῆμα. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν
 λ. ἀργοκίνητος.

ἀργοσωτός ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀργόσης καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
 -ωτός.

Ὁ ὀλίγον βραδὺς εἰς τὰς κινήσεις καὶ ἐνεργείας του.
 Συνών. ἀργονλλός, ἀργούτσικος.

ἀργοταξιδεύω, ἰδ. ἀργο-

ἀργοτάξιδος, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀργοταξιδεύω.

Ὁ βραδέως ταξιδεύων, ὁ βραδέως κινούμενος: *Καράβι*
ἀργοτάξιδο.

ἀργοτραυνῶ, ἰδ. ἀργο-

ἀργοτρέμω, ἰδ. ἀργο-

ἀργοτρυνῶ, ἰδ. ἀργο-

ἀργοτρώγω, ἰδ. ἀργο-

ἀργουδέλλα ἢ, ἀμάρι. ἀργουβέλλα Θήρ. ἀργου-
 δέλλο τό, Κίμωλ. Μῆλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Φιλότ.) Σίφν. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐς. ἀργούδι < ἀργός καὶ τῆς παρα-
 γωγικῆς καταλ. -έλλα-έλλο ἢ ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργός καὶ
 τοῦ οὐς. *κοινδέλλα* ἀντὶ ἀργόκοινδέλλα καθ' ἀπλο-
 λογίαν.

1) Πρόβατον στεῖρον Θήρ. Συνών. ἀργοπρόβατο.

2) Πρόβατον ἢ γίδι στεῖρον καὶ ἐπομένως μὴ παράγον
 γάλα Κίμωλ. Μῆλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Φιλότ.) Σίφν. κ.ά.:
Χώρα τὰ λαάρι τ' ἀργούδελλα (λαάριον=γαλάριον) Ἀπύρανθ.
 Ἀντίθ. γαλάρι.

ἀργουδέλλι τό, Σέριφ. Σίφν.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐς. ἀργούδι καὶ τῆς καταλ. -έλλι.

Δέρμα μικροῦ ἐριφίου χρησιμοποιούμενον συνήθως ὡς
 πήρα.

ἀργουλλὰ ἐπίρρ. Λεξ. Βλαστ. 191.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργονλλός.

Βραδέως πως. Συνών. ἀργούτσικα 1.

ἀργουλλός ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ. 36.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργός καὶ τῆς καταλ. -ονλλός.

Ὁ κάπως βραδύς. Συνών. ἀργοσωτός, ἀργού-
 τσικος.

ἀργούτσικα ἐπίρρ. πολλαχ. ἀργειούτσικα Στερελλ.
 (Ἀράχ.) ταργούτσικα Ἡπ.

Ὑποκορ. τοῦ ἐπιρρ. ἀργὰ διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
 -οὔτσικα.

1) Ὁλίγον ἀργά, κάπως ἀργὰ πολλαχ.: *Ἐχτὲ βραδὺ ἦτον*
ἀργούτσικα πόστρέφουμον 'ς τὸ σπῖτι μου (ποῦ ἐπέστρεφα)
 Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἀργειούτσικα ἤρθες Ἀράχ. || Ἀσιμ.

Τώρα τ' ἀργὰ τ' ἀργούτσικα, τώρα τοῦ μισουνήχι,
τώρα ρυχτώνουν τά-ι-βοννά κ' οἱ κίμποι γαλαζώνουν
 Μακεδ. (Σίτοβ.) —Ποίημ.

Καμαροβεργολνγερή, περδικοπερπατοῦσα,

ποῦ πάς τ' ἀργὰ τ' ἀργούτσικα, τώρα τὸ βράδυ βράδν;

ΣΜατσούκ. Γλυκοχαράμ. 11. Συνών. ἀργονλλός. 2)

Ἀμελῶς πως, νωθρῶς πως, βραδέως Λεξ. Δημητρ.: *Δου-*
λεύει ἀργούτσικα.

ἀργούτσικος ἐπίθ. σύνηθ.

Ὑποκορ. τοῦ ἐπιθ. ἀργός διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
 -οὔτσικος.

Ὁ βραδύς πως, ὁ νωθρὸς πως: *Ὁ μάστορας εἶναι ἀργού-*
τσικος 'ς τὸ χτίσιμο. Συνών. ἀργοσωτός, ἀργονλλός.

ἀργοῦφαίνω, ἰδ. ἀργο-

ἀργοῦψώνω, ἰδ. ἀργο-

ἀργοφτάνω, ἰδ. ἀργο-

ἀργόφταστος, ἰδ. ἀργο-

ἀργοφυσῶ Ζάκ. κ.ά.—ΔΣολωμ. 125 ΚΠαλαμ. Ἀσάλ.
 ζωή² 25.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀργὰ καὶ τοῦ ρ. φυσῶ.

Φυσῶ, πνέω βραδέως ἔνθ' ἄν.: Ποιήμ.

Καὶ ἀποκεῖ κινημένο ἀργοφυσσοῦσε

τόσο γλυκὸ 'ς τὸ πρόσωπο τ' ἀέρι,

ποῦ λές καὶ λέει μέσ' 'ς τῆς καρδιάς τὰ φύλλα

γλυκεῖα ἢ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος μανοῖλα

ΔΣολωμ. ἔνθ' ἄν.

Καὶ εἶν' ὁ σκοπὸς ποῦ πάντα παίζει ἀργοφυσῶντας

'ς τῆς νύχτας τῇ φλογέρα τὴν καταραμένη

ὁ γκίονης τοῦ κακοῦ λαλητῆς καὶ προφήτης

ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν.

ἀργοχαράζω ΧΧρηστοβασ. Διαγων. 26.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀργὰ καὶ τοῦ ρ. χαράζω.

Μόλις ἀρχίζω νὰ ἀνατέλλω, ὑποφώσκω: *Ἀρχινούσανε*
νὰ σβηθῶνται ἕνα ἕνα τ' ἀστέρι 'ς τὸν οὐρανὸ κι *ἀργοχάραζε*
ἡ αὐγούλλα γελαστή καὶ χαρούμενη πίσω ἀπὸ τὸ βουνό.

